

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XL. Et deprecabantur eum multùm, ne se emitteret extra regione[m]. Erat autem ibi iuxta montes grex procorum magnus, pascens. Et deprecabantur eum omnes dæmones, dicentes: Mitte nos in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

euto renouat, ne quid temere & intempestiue ventando tam nobis ipsis quam alijs periculum auer-
res simus, aut etiam communi religionis cause incommodemus. Ea enim eius est q̄stus, vt veritas
& religionis studium simulare, & huius prætextu illa quam maxime impedire nori. Hæc
omnem moram abrumperet oportet, ne dum aliquam admittimus, ille interea vires colligat, & tunc
sibi datus ad sui regni confirmationem, nostra verò salus euerfionem abutatur. Ceterum, vt
bulo ipsi, sic impijs quoq; qui eius mancipia sunt, semper citius quam vellent Christus occurrat, & quæ
pij auidissimè expectant. Vt enim hi redemptorem agnoscunt, ita illi propria conscientie reprimen-
conuicti, iudicem exhorrent. At quæ maior miseria & infelicitas, quam ad Christi occursum conser-
nari, sine quo nostra salus subsistere nequit? Studeamus ergo pietati, & nihil nobis tam letum & in-
cundum erit, quam nouissimus Christi aduentus, in quo redemptio nostra, tam quoad corpus quam
quoad animas, plenissime absoluetur.

Christus satanã
tergierat, nec
non audis, &c.

Quid verò inter ista Christus? Non audis tergieratrem satanam, sed exire iubet. Interim de
nomine quarit, quod ille insolitum planè & terrificum sibi ipsi tribuit, dum se Legionem dicit. No-
mirum ob multitudinem. Habebat enim Legio apud Romanos decem cohortes, cohorti quoque quædam
manipulos, manipulos milites viginti quinque. Constabat itaque Legio militibus in summa dodeci-
cies millibus & quingentis. Apparet autem in hoc nomine diaboli ingenium, qui sue potentie osten-
satione homines terrificare solet: quem egregiè imitantur tyranni qui titulis ad terrerem & horri-
ram ostentationem compositis sese apud populum rudem & meticulosum venditant. Ceterum in præ-
senti suam impotentiam potius producit satan, Christi verò potentiam & virtutem illustrat, quando
tot millibus instructus vno verbo eicitur, & ne vnum quidem hominum sub suo imperio reme-
re poterit. Quæ etiam causa fuit Christo, cur illum de nomine suo interrogare voluerit. Interim im-
bile est exemplum hoc, quod docemur, quam periculosa sit hominum conditio, si suam opem & pro-
tentionem Deus nobis subducatur, quando tota diabolorum legio in vno aliquo locum habere possit, &
contra verò soletur nos Christi potentia, cuius exemplum quoq; nos imitari conuenit, ne diabolus
membrorum ipsius blanditijs hinc tergieratione admittamus, sed contra illum fortiter pugnemus,
vt hoc fugato celestis regni brauium assequamur in hoc ipso Christo Iesu Domino nostro, cui debent
benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A XL.

Et deprecabantur eum multum, ne se emitteret extra regionem. Erat
autem ibi iuxta montes grex porcorum magnus, pascens. Et depreca-
bantur eum omnes demones, dicentes: Mitte nos in porcos, ut in eos
introeamus. Et permisit eis statim Iesus. Et egressi spiritus immundi, in-
gressi sunt in porcos: & ferebatur grex per præceps in mare. Erant au-
tem ferè bis mille, ac suffocati sunt in mari. Porro qui pascebant porcos
fugerunt, & renuntiauerunt in ciuitatem & in agros: & egressi sunt ad ui-
dendum quid esset quod acciderat. Et ueniunt ad Iesum, & uident da-
moniacum sedentem ac uestitum & sana mentis, qui habuerat legio-
nem, & timuerunt. Et narrauerunt illis qui uiderant, qualiter accidisset
demoniacò, & de porcis. Et ceperunt eum rogare, ut discederet de
finibus ipsorum. Et cum ingressus esset nauim, rogabat illum qui fuerat
à demonio correptus, ut esset cum illo. Iesus autem non admisit eum,
sed ait illi: Abi in domum tuam ad tuos, & annuntia illis, quanta tibi
Dominus fecerit, & misertus sit tui. Et abiit, & cepit prædicare in De-
capoli, quanta sibi fecisset Iesus, & omnes mirabantur.

Argumentum
& usus præsen-
tis loci.

Christus Iesus saluator noster hoc miraculo non modo diuinae suae virtutis specimen exhibuit,
verum etiam nos aduersus hostem nostrum comminemem, satanam, instruit, quo facilius illi à no-
bis vinci & expelli queat. Facit huc, quod illum tam probe spectandum proponit, quo tam ingratum
sui præ-

in praedictis, & quales officiat, in quos semel imperium obtinuit, quibus denique utatur artibus si quando sibi succumbendum esse videt. Quorum omnium nobis hic versus est, ut illum cauere discamus, nec tamen metuamus, sed Christi auxilio & gratia consisti, aduersus illum fortiter pugnemus. Ita enim fiet, ut licet plane indomitus videatur, succumbat tamen, & (ut Paulus ait) sub pedibus nostris conculetur. Huc imprimis pertinet haec altera historia pars, quae ut demoniacum legio Christi vitare videtur, & quis tanti miraculi effectus, cum apud Gadarenos, tum apud demoniacum fuerit commemorat.

Vbi nobis primò omnium demones isti considerandi veniunt. Vident sibi loco cedendum esse, rogant tamen ne extra regionem illam eiciantur, aut in abyssum ablegantur, sed ut ipsis porcos in proximo pascentes inuadendi potestas fiat. Et hic videre, quam procliuè & pertinax sit ad nocendum diaboli ingenium, quod ne tunc quidem exiit, quando se cum regno suo periturum esse videt. Exempla sunt huius generis ab ipso mundi exordio. Ita enim Moysi olim per Magos, Iannem & Iambrem, ipse opposuit, licet se nihil profecturum esse sciret. Et eodem facit tota Balaami historia, quem ita coecauit, ut quamuis Dei manum sentiret, eidem tamen reluctari non vereretur. Idem in Sauli manum effecit, qui etsi regnum Davidi debere fateatur, eundem tamen persequi non desinit. Horum similes sunt, qui hodie in aperta Euangelij luce adhuc errores & superstitiones suas defendunt, vel qui etsi Deum peccatorum penas exigere sentiant, non tamen penitent, sed corruptissimis affectibus indulgere pergunt, & diabolo penes se adhuc locum esse volunt, adeoq; omni studio in hoc incumbunt, ut ex graminae ipsius liberentur.

Deinde a similitudinem quoq; diaboli obferuare conuenit, quae Christi regno tum quoq; officere conatur, tum se victum esse nouit, & illi cessurum se esse simulat. In porcos enim sibi imperium dari vult, ut illorum iactura Gadarenos aduersus Christum excitet, & ipsius doctrinam illis inuisam reddat. Et haec ipsa causa est, quod plerumque luculento aliquo damno eos afficit, a quibus discedere cogitur, ut illis odium conciliet, quorum opera se eijci sentit. Quin hodie si quando per Euangelij praedicationem excutitur, per illos maxime insidiatur, qui cum errores aliquot ingenue confitentur, aliquas tamen reliquias superstitionum superesse volunt, ex quibus diaboli regnum aliquando instaurari possit. Sin equitari ergo prudentia opus erit, qui illo in vniuersum liberari volunt, ne quando postrema primis deteriora fiant.

Interim consolationis plenum est, quod suam impotentiam tam egregie demones isti produnt. Quin enim alibi potestates & principes huius mundi dicuntur, in praesenti ita sese Christo submitunt, ut ne in porcos quidem aliquid sibi iuris esse fateantur, nisi illud ipsis Christus permittat. Sic alibi, cum Moysi sese diu opposuisset, & quaedam illius miracula pulchre imitatus esse videretur, tandem ne pediculus quidem formare potest, & Dei digium agnoscere cogitur. Scitissimi ergo sunt quotquot illius vires metuunt, infelicissimi autem & omnibus modis miseri sunt, quotquot illius seruitio sese mancipant, ut per illum opes, honores & alia huius seculi bona consequantur. Quid enim ab illo sperabunt, qui ne in porcum quidem ius habet aliquod?

Quid vero Christus? Admittit demonum preces, & illis in porcos imperium concedit, quò fit, ut totus grex malis furij agitatus, praecipit in mare ruat, & male pereat. Vbi nemo Christum iniustitia accusauerit. Quia enim illi omnis potestas data est in caelo & in terra, illi de suo quod liber statueret licet, adeoq; illi liberum est omnibus creaturis ad sui nominis illustrationem vti: Domini enim est terra, & plenitudo eius. Vidit hoc olim egregius ille patientia athleta, qui cum fortunas omnes simul amisisset, hoc vnum sibi dicendum putauit: Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum. Deinde exemplum hoc obfesso plurimum prodesse poterat, ut inde videret, quantum malo liberatus esset, & sibi in posterum diligentius cauere. Quoad Gadarenos autem, illorum improbitatem & ingratiudinem argui atque castigari oportuit, nec iidem de porcorum iactura iure conquiri potuerunt, quam Deus illis multiariam sarcinuit. Nam obfesso ad salutem cessit, quae omnibus fortunis longè praestantior est, & eadem occasione Christus illius regionis hominibus innotuit, cuius cognitio omnibus illorum opibus redimi merebatur. Sunt haec nobis obseruanda, quando vel tempestates anni prouentum intercipiunt, vel per alias calamitates diuinitus immittas bonis nostris spoliamur, ne Deum iniquum esse, aut nobis iniuriam fieri puceamus. Quae enim iniquitas est, si

Demones cupiunt porcos inuadere. Luc. 8. Satan ad nocendum procliuè. 2. Tim. 3. Num. 22. 23. 24. 1. Sam. 24. 26. &c.

Satane astutia.

Satane impotentia. Ephes. 2. 6. Ioan. 14. 16. Exod. 8.

Christus diabolo in porcos permittit imperium. Math. 18. Ioan. 3. Psal. 24. Job. 1.

Math. 16.

de suo ille pro sua voluntate dispenser? Aut quid habes, quod non ab illo accepit? Cogitamus enim illum remuneratorem esse fidum & liberalem, & terrestrium bonorum iacturam ijs ad celestia iumento esse, qui Deum diligunt, & eius manum patienter ferunt. Vt iam de eo nihil dicamus, quod digni sumus (si suo in nos iure Deus utatur) quos cum bonis huius seculi anima simul & corpus male perdat.

In quos na diabolus aliquid permittat deus.

Psal. 49.

Colof. 3.

Gadareni Christum abs se discedere cupiunt.

Iacob. 2.

Exemplum filiorum huius seculi.

Colof. 3.

Demoniacus exemplum eorum qui per Christum liberati sunt.

Actior. 22.

Luc. 7.

Galat. 3.

Christus se se qui uolent ad suos remittit.

1. Cor. 12. & 7.

Simul uero nostra institutioni exemplum hoc feruit, docens, in quos nam satanae ius aliquod permittat Deus: In eos nimirum, qui porcorum similes, terrenis modò studijs & seclerum seruitute dantur, à celestibus uero abhorrent, nec suam ipsorum dignitatem agnoscunt, ad quam à Deo creati sunt: quod omnis corruptela & incertus incitium esse, diuinus Psalter testatur. Tales sunt ebrj, belluones, scortatores, adulteri, & quotquot horum similes omnem uoluptatem in carnis desiderijs sitam esse existimant. In quibus ferè idem, quod in porcis istis, uidere licet, quòd nimirum per uisum affectibus abrepti et malo demone agitari, semetipsos in omne genus miserie precipitant, & proprium animæ tum corporis interitum accersunt. Erigamus ergo mentes nostras, & nostra conditio memores, celestia quæramus, ne quid tale in nos quoq; iusto suo iudicio Deus satanae permittat.

Transcramus nunc ad secundam huius loci partem, qua miraculi istius effectus continet, qui partim in Gadarenis, partim in demoniaco iam liberato elucet. Pastores enim fuga dilapsi, per urbem & agros, quid factum sit, diuulgant. Exeunt Gadareni, & rem omnem ita se habere conuincunt, & metuunt. Metus causa est, quòd non Dei gratiam, qua in demoniaci liberatione elucet, sed in illius potentiam respiciunt, & iusto ipsius iudicio terrentur, quo porcorum iacturam fecerunt. Rogant ergo, ut illorum finibus decedat, ne quid grauius patiantur. Quo exemplo admonemur, quod omnes ad salutem proficere, qui aliquo Dei timore percelluntur. Nam demones etiam ad Dei respectum contremiscere scribit Apostolus, & præsens historia illud ipsum abundè testatur. Nec exempla desunt in Pharaone, Saule, Iuda & infinitis alijs, quos timor ille ad desperationem inducit, quòd nullam haberent gratie Dei cognitionem, que sola mentes nostras in spem uite attrahit.

Gerunt autem Gadareni isti typum filiorum huius seculi, quibus proprium est, quòd à Christo metuunt, ne is uerbi sui doctrina turbas & damnum det: interiri à peccatis non timeant, quia uero Dei prouocari consuevit. Ad hæc terrena celestibus & æternis præferunt, nec aliquam suam futurarum iacturam facere uolunt, ut Christum lucrifaciant. Imò, si nostri seculi mores inspectas, Gadareni isti multo meliores sunt illis, qui hodie reuerentia flagitia Christo præferunt, nec illum, ut ab eis discedat, rogant, sed inuitum eiciunt, ad hæc ferro & igne persequuntur. E hæc horribili placem pietas, & digna, ob quam in sensum reprobum traditi, Christum simul & salutem omnem amittunt.

At huic Gadarenorum ingratitude demoniaci exemplum nobis imitandum opponitur. Hic ille uestitus iam ad pedes Iesu, quod discipulorum est, qui ad præceptorum suorum pedes sedentiam iur. Deinde cum Christo manere cupit, quin rogat, ut se in suum comitatum recipiat. Ex quo uidetur non permittit Christus, non tamen ob passam repulsam impatienter obmurmurat, sed accipit à Christo beneficium passim diuulgar. Habemus in his, quid eos facere conueniat, quos Christus uerboli tyrannide asseruit. Exigitur ab illis primò omnium fidei obedientia, qua sese Christo uolunt submittere debent. Inde uero Christum induant, ut illius merito uestiti, coram Dei tribunali consistere possint. Deniq; relictis omnibus que in hoc mundo carni adlubescunt, uni Christo adhaerant, uerum illum sectentur, illi uni se totos consecrent, & gratiam illius prædicent, nec ipsos Christi & Euangelij ipsius pudeat, ne tanti beneficij contemptores uideantur.

Porro mirum uideri poterat, quòd Christus illum abs se relegat, & domum remittit. Elucet ex eo admirabilis illius bonitas, qui etsi Gadarenorum improbitate superatus discedere cogatur, ipsam tamen salutis præconem relinquit, per quem aliquos suo tempore lucrifactos fuisse, credibile est. Exstant huius bonitatis multa exempla in scripturis, nec hodie desunt, que de Christi propensitate in nos uoluntate abundè testantur. Agnoscamus nos modò illius studium, nosq; illi in ijs que ad nostram salutem spectant, sequaces & morigeros præbeamus. Admonet præterea locus hic, non omnibus deorum sine concessum esse, ut iuxta Apostolorum exemplum omnibus relictis uerbi ministerio sese dedant, quod hodie sanatici quidam facere consueuerunt. Diuersa enim inter Christianos functiones sunt, & nunquam, in sua uocacione manere iubet Apostolus, donec peculiaris & non Dei uocacione

rio acceda occupantur qui nos ex suis Dom Amen.

rum Sy & ut fec

Ioannes Nam et rualo, se rat, nosq; ruit. E hæc hauritur: que contere meretur, & simul o

Er pr Mox uer Lucas fer & illi car arituro r

nam inte nibil præc fuitis ma contem pr amis mil exempli lan

ren. Nec primis me pa doles co amissa Co sitionibus abrogatio manere de ne mundo dependet.

Cete qui emide euenire, & iam omni res qui de ueniret eni

no accedat: nec ferendi sunt iuxta Pauli praeceptum dicitur homines, qui suis rebus omisit circa ea 2. Thess. 3.
occupantur, quae nihil ad ipsos spectant. Sed hoc obiter. Nostrum fuerit Dei beneficium agnoscere,
et nos ex diaboli potestate redemit, & libertatem tuam, quam sanguinis sui pretio acquisiuit Chri-
stus Dominus & saluator noster, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum.
Amen.

Et cum traieisset Iesus nauirursus in ulteriorem ripam, conuenit
turba multa ad eum, & erat circa mare. Et ecce uenit quidam principum
Synagogae, nomine Iairus, & cum uidisset eum, procidit ad pedes eius,
& deprecabatur eum multum, dicens: Filiola mea in extremis est, oro
ut uenias, & imponas illi manus, ut salua sit, & uiuet. Et abiit cum illo, &
sequebatur eum turba multa, & comprimebant eum.

Omnes Euangelista Christum Iesum in sua uenisse, sed a suis non receptum esse scribit. Exem-
plum eius rei in praecedenti historia uidimus. Venit enim Christus ad Gadarenos, & euidenti mi-
seratione se promissum humani generis redemptorem esse declarauit, qui serpentis ueteris caput con-
cussit, & ex illius tyrannide afferat. Idem tamen illum indignissime reiciunt, & illi porcos prefe-
rent. Est hoc proprium mundi, quod propter opera sua praua saluiferam ueritatis lucem odio pro-
sequatur: nec desunt nostro saeculo, qui Gadarenos istos egregie imitantur. Pergit autem in historia
in contextu Marcus, & quid porro fecerit Christus docet: qui locus diligentem considerationem
meretur, eo quod luculentum bonitatis Christi & propensae erga nos uoluntatis argumentum habet,
& simul officij, quod illi debemus, nos admonet.

Argumentum
et usus praes-
sentis loci.

Et primo quidem a Gadarenis discedit Christus, & traiecto lacu eo, unde soluerat, reuertitur.
Mox uero ad illum ingens hominum turba confluuit, quae illum haecenus auide expectarat, sicuti
Lucas scribit. Quo exemplo admonemur, quibus maneat, quid saluem in Christo ingrati fastidiunt,
& illi carnis ac mundi studia praefere solent. Discedit ab illis Dominus, & ingratos suo ipsorum
arbitrio relinquit, quod illis deinceps maximarum calamitatum principium est, & tandem extre-
mam interitum iisdem conciliat. Quia enim in solo Christo Deus nobis placatus est, si illam tollas,
nihil praeter Dei iram & maledictionem nobis relinquere esse. Et multis exemplis docemur in-
finitis malis etiam in hoc saeculo illos adobruui, a quibus propter ingratiuam et impiam Euangelij
contemptum, Dei regnum auferitur. Deserunt hoc Iudei, qui postquam Christum reiecerunt, iam
annos mille quingentis in toto terrarum orbe, ceu publicum quoddam & uniuersale uindictae diuinae
exemplum vagantur, & omnium ludibrio expositi tam regno quam sacerdotio & cultu externo ca-
rent. Nec minus multo cum Graecorum ecclesiae actum fuisse constat, in quarum exemplo hoc cum-
primis memorabile est, quod cum anno Christi incarnati 1438. in Florentino Concilio Eugenij Pa-
pae datus circumuenti Romanae ecclesiae sese subiecissent, mox ab eo tempore anno nimirum 1452
Constantinopolis imperium amisit, & Turcis seruire coacti sunt. Et nostro saeculo uarijs af-
flictibus exercitatos, & graui seruitute oppressos fuisse uidimus aliquos, qui Christi & ueritatis
abrogatione mundi amicitiam & pacem huius saeculi redimere uoluerunt. Quorum consideratio nos
moneat, ut de Christo retinendo potius, quam de ijs quae carni adlubescunt cogitemus: quando
in mundo quidem hoc nunquam frui poterimus, nisi Deo propitio utamur, cuius fauor ab ipso Christo
dependet.

Christus ab in-
gratis discedit.
Luc. 8.

Ioan. 3.

Ceterum consolationis plenum est, quod etsi Christum Gadareni reiecerint, non desunt tamen
qui eundem magno desiderio expectent, & uenientem ardentis studio recipiant. Solum idem semper
uenire, & ab ingratis quidem regnum Dei transferretur, nunquam tamen totum excinditur, ut nul-
lum omnino inter homines locum habeat. Terreat hoc ingratos & contumaces Euangelij contempro-
res qui de Christo & fide Christiana omnino actum fore putant, si illum abs se discedere cogant. In-
ueniet enim is alibi locum, ubi regni sui sedem constituat, & vires suas aduersus illos potentius exer-

Christus semper
inuenit qui
illum recipiant